

Constrângere prin cruzime

10 februarie 2005

Gili Cârstea

Capitolul 11 din Evrei, un fel de tribună a campionilor credinței, enumeră spre sfârșit o categorie de oameni valoroși pentru Planeta Pământ, dar a căror viață a fost întreruptă violent. De ce? Pentru credința lor, ne spune Pavel. Pentru că au ales să creadă și să trăiască altfel decât lumea. Pentru că au uzat de dreptul la libertate de conștiință, refuzând teologia eliberării oferită de religia lumii. Sau, cum spune Pavel, “n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea,” și din acest motiv “au fost chinuiți” (Evr 11:35). Tortura și moartea au fost partea celor ce au îndrăznit să sfideze, să condamne și să evite regulile fărădelegii. Din cauza opțiunii pentru neprihănire au suferit “batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți, ei – de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.”

Noi aplaudăm tăria lor de caracter și le recunoaștem dreptul de a sta odată în jurul tronului slavei. Dar nu putem să nu ne întrebăm dacă și pe ei tot Dumnezeu i-a omorât. Nu se afirmă printre noi cu autoritate că pe cei pe care nu îi protejează, este ca și cum Dumnezeu i-a omorât? Acești martiri nu au fost protejați. I-a omorât Dumnezeu?

Citind capitolul 11, cu text și context cu tot, și un copil ar putea înțelege că teroarea descrisă aici este opera lui Satana, speriat că acești oameni vor demasca temeliile răului pe care este zidită ordinea planetară. Acești oameni au fost măcelăriți după proiectele mării conspirații a duhurilor răutății din locurile cerești, conform cărora prezentarea neprihănirii devine o crimă de înaltă trădare. Dar teologii de azi nu mai cred că “diavolul s-a pogorât” cuprins de o “mânie mare” (Apoc 12:12). Necredința modernă l-a transformat pe Balaur într-un demon filozofic, icoană a răului inerent naturii omenești, tot așa cum au făcut din Mântuitorul lumii un hristos filozofic. Doar astfel poate fi prezentat Dumnezeu ca fiind vinovat pentru măcelul de pe această planetă.

Dacă martirii au fost omorâți de Satana pentru credința lor, înseamnă că păcătoșii au fost omorâți de Dumnezeu pentru necredința lor? Cu alte cuvinte, Satana omoară pe slujitorii lui Dumnezeu din cauza opțiunii lor, iar Dumnezeu omoară pe slujitorii lui Satana din cauza opțiunii lor? Mai departe, Satana a promis iertare și chiar onoruri și bogăție celor

care renunță la principiile neprihănirii și trec de partea lui. Amenințările și tortura chiar asta urmăreau, să descurajeze pe urmașii lui Hristos de a-și păstra opțiunea. Dumnezeu face la fel, torturează și amenință cu focul veșnic pe urmașii lui Satana să renunțe la opțiunea lor, iar celor care renunță le oferă viață și fericire veșnică în paradis. Satana omoară pe cei care au ales legea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu omoară pe cei care au ales legea lui Satana, dar Dumnezeu fiind mai puternic, alegem să trecem de partea Sa. Nu aceasta este viziunea bisericii noastre despre marea controversă?

Ne întrebăm ce este mai grav: Că lumea este acoperită de bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu, sau că îngerul bisericii Laodicea este orb și nu poate vedea că “Dumnezeu niciodată nu forțează voința sau conștiința; dar metoda permanentă a lui Satana, de a avea control asupra celor pe care nu îi poate seduce, a fost constrângere prin cruzime. Prin teamă și forță, el se luptă să controleze conștiința și să obțină supunere pentru el. Spre a obține acest lucru, el lucrează atât prin autoritatea religioasă cât și prin cea seculară, dirijând pe acestea să promulge legi omenești în contradicție cu legea lui Dumnezeu” (GC 591).

Când îngerul bisericii Laodicea va înțelege că Dumnezeu nu folosește “constrângere prin cruzime” pentru convertirea maselor, lumea aceasta va avea șansa să vadă pământul luminat de slava lui Dumnezeu.